54e jaar. — Nr 14. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 2 Februari 1907.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement
Drie maal per week: 6 fr. per jaar.
Twee - - 5 -
Een - - 4 -
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen: 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

TONGEREN. -- ZAAL CONCORDIA.

Zondag 10 Februari 1907 (Vastenavond) ten 3 ure, en Dinsdag 12 Februari, ten 7 1/2 ure 's avonds

TWEE BUITENGEWONE VERTOONINGEN VAN

Baron Onesiphore van Haberniks-Sanlesac

Zie verder het programma.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 2 FEBRUARI 1907.

VAN ALLES WAT.

In zijn verslag over het Werk van St-Pieterspenning, heeft Graaf Verspeyen aangekondigd, dat in September van toekomende jaar, Z. H. Paus Pius X de vijftigste verjaring zijner priesterwijding zal vieren.

Deze datum mag niet onopgemerkt voorbijgaan. Ongetwijfeld, indien men daarover slechts den H. Vader zelf had geraadpleegd, zou zijne nederigheid verzet aangeteekend hebben tegen eerbewijzen, rechtstreeks tot zijnen persoon gericht.

Doch op de tegenwerpingen welke hij — zoals te verwachten was — daartegen heeft ingebracht, heeft men geantwoord dat die eerbewijzen uitstekend voordeelig zullen zijn aan het pausdom zelf en aan de Kerk.

De Paus heeft zich door de klaarblijkendheid dezer redeneering laten overtuigen. Nochtans heeft hij eene onverbreekbare voorwaarde gesteld, te weten: dat in de droevige omstandigheden waarin de Kerk verkeert, er voor dit feest geene spraak zou zijn van eigenlijke feesten, maar dat men daarin vooral eene gelegenheid zou zoeken om werken, nuttig aan de zielen, te stichten of uit te breiden.

Hij zelf heeft, op de lijst dezer werken, deze ingeschreven welke betrekking hebben op de bescherming der landverhuizers.

Op die grondslagen wordt de voorbereiding van het jubileum ernstig ingericht.

* * *

De vrijdenkers doen bovenmenschelijke pogingen om te bewijzen, dat de wereld zijn eigen geschapen heeft en dat men, zonder Gods hulp, leven kan voortbrengen.

Een geleerde (!) van Nantes, met name Leduc, die meende het gevonden te hebben, ging zijne ontdekkingen mededeelen aan de Akademie der Wetenschappen te Parijs.

Maandag laatst was hij daar voor de tweede maal mee bezig, toen M. Bonnier rechtstond en bewees dat de proefnemingen van M. Leduc reeds oud zijn en zoozeer gekend dat men er, sedert lang, de uitstalling der apothekers mede versiert.

Het spreekt van zelfs dat M. Leduc geen den minsten bijval had bij de geleerde vergadering.

* * *

De zaken gaan stillekes aan van erg o t erger in Frankrijk.

't Heeft er schuw gegaan bij de overompeling van het Seminarie van Beauprêlu, waar de soldaten voor een 3000tal verdedigers stonden. 150 personen werden gekwetst, waarvan 50 erg; onder deze bevinden zich een kolonel, een kapitein en drie luitenanten.

Met geweld heeft men ook het Seminarie van Rouaan doen ontruimen, maar daar ging het gemakkelijker.

* * *

HET ZAL KOMEN! — De verledene week had er in de fransche Kamer eene bespreking plaats over de inbeslagneming der goederen aan de bisdommen toehoorend en der pensioenkassen voor de oude priesters.

Een lid der rechterzij, M. Lasies, deed opmerken dat dit bijzondere eigendommen zijn, waar men niet mag aanraken, zoo niet is 't het begin de algemeene onteigening. De socialisten, zegde M. Lasies, zouden er dan enkel maar een artikel moeten aan toevoegen!

— Dat zal komen! riep daarop de socialistische afgevaardigde Allemane uit.

't Is te zeggen dat, na de verbeurdverklaring der kerkelijke goederen, de socialisten weldra ook zullen vragen om de andere eigendomen in te palmen. 't Is inderdaad het begin der algemeene onteigening.

En de liberalen, die zoo zeer aan hunne fortuin houden, juichen dat toe!

* * *

Uit een statistiek omtrent hooge leeftijden ontleenen wij aan de *Med Record* de volgende getallen:

Het Duitsche rijk, met 60 millioen inwoners, heeft 78 honderdjarigen. Frankrijk met 40 millioen inwoners, heeft er 133, Engeland heeft er 145, Schotland 46, Denemarken 2, België 5, Zweden 10, Noorwegen met 2,300,000 inwoners) 23, Zwitserland 9, Spanje (18 millioen inw.) 410. De hoogste, bijna ongeloofbare cijfers, komen uit de rumoeri ge Balkanstaten. In Servië vindt men 3573 persoonen onder dan 100 jaar, in Roemenië 1084 en in Bulgarie 3883. In 1902 stierven in Bulgarie 350 menschen meer dan een eeuw oud.

Godsdienst en Zielskracht.

Thomas Morus bekleedde een der hoogste eer-ambten aan het Koninklijk hof van Engeland: weigerend den eed aan den Koning af te legen werd de kanselier in de gevangenis opgesloten: zijne vrienden en zijne gemalin smeekten hem aan den Koning te willen gehoorzamen tot behoud van zijn leven, tot troost en steun van zijne kinders.

Hoeveel jaren, vraagt hij hun, denkt gij, heb ik nog hieronder over te brengen.... meer dan twintig antwoordde hem, zijne echtgenoote. Wel hoe! zegt hij, ik zou de eeuwigheid met twintig jaren verwisselen?! Hendrik den VIII hem onwankelbaar ziende deed hem ter dood veroordeelen. Daags voor deze uitvoering schreef hij aan zijne dochter Margarita, om ze te verwittigen dat welhaast hij niemand meer zou ten laste dienen, dat hij verlangde 's anderendaags, den 8ⁿ dag na het Feest van den H. Petrus te sterven; zijn eenigsten wensch was zijnen God en Opperste Goed te gaan voor eeuwig bezitten». Op het schavot zong hij den Psalm: «Miserere mei Deus», het volk tot getuige nemend dat hij als martelaar stierf om het Oppergezag van den H. Stoel, de Roomsch-Katholieke Kerk immer te hebben verdedigd. (1535.)

×

De baron de Laudon, feld-maarschalk van het Oostenrijksch leger, onder Maria-Theresia, een der ervarenste kapiteins van de XVIIIeeuw, zegepraalde in talryke oorlogen, versloeg de Turken en overwon den grooten Frederik, Koning van Pruisen. Opgevoed in het Luthersche geloof, trad hij later in de Roomsche Kerk en werd een oprecht voorbeeldig Katholiek man, zijne Godsdienstplichten ijverig vervullend. In 1788 afvoerens naar het strijdperk Dubitza te vertrekken deed hij een bezoek in de kerk en na vurig den Opperheer der heirscharen te hebben aanroepen, trok hij kloekmoedig ten strijd: hij beveelde zijne soldaten, vooral 's morgends en 's avonds te bidden: al zijne strijdmakkers beminden hem als hunnen vader: stervend wan eer hij zijne officieren zag wenen zei hij hun zich niet te bedroeven en gaf hun dezen raad: «Mijne vrienden; ik sterf gerust gansch mijn betrouwen in God stellend aan Wien ik alles te danken heb: ook is het voor mij een onzeggelijken troost weldra voor Hem te verschijnen: wilt gij dit geluk met mij gemeten paart aitoos den Godsdienst met den krijgsmoed».

Hij stierf versterkt door de troostmiddelen van de H. Kerk op 14 Juli 1790 te Neuditschein oud 75 jaren. Hij zelf had het kristelijk opschrift gegeven dat op zijn graf moest geplaatst worden: «Commemoratio mortis, optima philosophia». Het gedenken der dood is de beste, wijste les.

F. E. Werm.

HENDRIK VIII; LODEWIJK XIV; NAPOLEON I.

Dat de machten tegen Gods H. Kerk, welke nooit vergaat niets vermogen en dat hare vervolgers in den loop der tijden dikwijls zienbaar zijn gestraft geworden, is een onbetwistbaar feit:

Hendrik VIII, koning van Engeland in den beginne zijner regeering godsdienstig vorst verzette zich tegen de ketterij van Luther wiens dwalingen hij wederlegde in een schrijven den Paus Leo X opgedragen: doch later door wulpscheid en hoogmoed verblind werd hij een hevig vervolger en allerwreedst dwingeland der Kerk. In zijn sterfuur omgeven door vele vrienden deed hij deze bekentenis «Ach! mijne vrienden wij hebben faam, eer, geweten, hemel, al verloren».

—

Lodewijk XIV, koning van Frankrijk, had na eene 37 jarige regeering door talryk schitterende zegepralen zijne heerschappij aanzienlijk uitgebreid, wanneer hij ten laatst in zijnen dwazen hoogmoed den Paus Innocentius XI aanrandde: doch nu moest hij met God afrekenen: van af dit oogenblik ondergang hij nederlaag na nederlaag zoodat gansch Europa verbaasd stond over zijnen eindelijken ondergang.

—

Napoleon I, Keizer, meester van bijna geheel den wereld valt de Kerk aan welke hij zelf niet wil sparen: doch ditmaal wordt zijn steenen hoofd tegen de eeuwenoude, onvergankelijke Rots verbrijzeld: Paus Pius VII spreekt tegen hem den banvloek uit welke de Almogende zienbaar door eene lange reeks van rampen en zijnen vernederenden val bewerkt.

F. E. Werm.

Rond eene «Retraite».

De morgen van Zondag laatst bood, voor de zooveelste maal, een troostvol schouwspel aan al degenen die 't wel meenen met de katholieke volkszaak; aan die, welke zich gedurig opofferen voor het welgelukken der pogingen, van welker uitslag men zooveel verwacht; aan die, welke moeiten noch ontkosten sparen tot het daarstellen van dit schoone werk van christene naastenliefde.

Een vijftigtal mannen en jongelingen van allen ouderdom, van stad en dorp (deze laatsten waren in getal overheerschend), vergaderden dan zondag morgend in de statie van Tongeren, om zich te begeven naar 't Retraitenhuis der Eerw. Paters, te Alken, met het doel er drie dagen in geestelijke afzondering door te brengen....

* * *

Nog eenige minuten, en de trein is daar.

In afwachting maakt men kennis met elkaar .... tot plots een zekere haas, met een heele hoop blauwe prulbladjes onder den arm, de statie binnen komt, om zijne waar uit te venten. 't Hoeft niet gezegd dat hij dien morgend aan een verkeerd kantoor klopte; dat zijne woede verdubbelde, toen hij eindelijk vernam van een die met dezelfde saus overgoten was als hij, wat de oorzaak was van die beweging zoo vroeg in de statie, en van zijn zoo weinigen bijval. En onze «dikke» sist tusschen de tanden:

— «Ezels! Dat laat zich.... » (en hier een woord dat wij niet zullen weergeven, uit eerbied voor onze lezers, maar dat zooveel beteekent, op zijn zachtst genomen, als: 't laat zich om den tuin leiden).

Ha! ha! Weet ge 't nu, boeren? Ge zijt *zels!*

Ezels zijt ge, omdat ge naar de retraite gaat!

Ezels! omdat ge naar de stem van uw geweten geluisterd hebt!

Ezels! omdat ge de wenschen volbracht hebt van uwe Eerwaarde Herders!

Ezels! omdat ge de moeiten der ijveraars niet hebt willen onbeloond laten!

Ezels! waarschijnlijk ook omdat ge niet met volle handen gegrepen hebt naar zijne leugenblaadjes....

En binnen betrekkelijk korten tijd (bij de aanstaande Kamerkiezingen) zullen dezelfde politiekse blauwselverkoopers, met zeemzoete gezichten, tot u komen, en uwe dorpen begraven onder karrevrachten van hunne schimplaster- spot- en leugengazeljes. Ze zullen u verzekeren dat z'u liefhebben en hoogachten en eerbiedigen; dat z' elks gedacht vrij laten; dat ze niet tegen den godsdienst zijn, enz. enz.

Wat zult g' hun antwoorden? Zeg?

* * *

Doch daar zien onze lannen een kennis afkomen die zich zonder dralen aansluit bij den grooten hoop. Hoe! Wat! Zou die ook naar... Misprijzend glimlachend aanschouwen z' hem. Een heer, die 't opgemerkt heeft, treedt op hen toe en vraagt hun streng:

— «Met wie is 't dat ge lacht, is 't met mij?»

En stotterend, verlegen kwam 't over hunne lippen: «N...n...neen, Heer!» De helden! Beschaamd druipen z' af, om hun *vrij* evangelie elders aan 't *volk* te brengen.

* * *

De *trein* is daar; men stapt in en voort is men naar Alken.

U beschrijven hoe stil gelukkig men daar die driedaagsche geestelijke afzondering doorbrengt, zal ik niet. Eenzijds, omdat ik vrees maar eenigzins te kort te blijven aan de plichten van dankbaarheid en eerbied, tegenover de Eerw. Paters en tegenover de ijveraars, gevoelens van dewelke ik *verzekerd ben de tolk* te zijn van al mijne mederetraitanten; anderzijds, omdat een groot gedeelte der lezers van den *Postrijder* zooniet zelf, dan toch familieleden, vrienden of kennissen hebben, welke reeds ter retraite geweest zijn, tot spijt van wie 't benijdt.

't Zou me te ver leiden, moest ik spreken van al 't goede door de retraiten, sinds hunne tot standkoming, aan het christene volk gedaan.

Tot staving van mijn gezegde verwijs ik u naar den laster, welke met helsche woede tegen het werk der retraiten gericht wordt; immers, men bekladt slechts wat schoon is.

Dat men nu kwaad er van zegge: dat men nu opwerpingen van zekeren aard make zooveel men wil, ik antwoord dit:

«*Indien er van een rijk beladen vruchtboom een, twee, drie vruchten, door een venijnig insect gestoken, rotten en afvallen, zult ge daarom den boom veroordeelen, uitkappen en in 't vuur werpen?*»

Bijlange niet, vermits men alleen die boomen uitkapt en in 't vuur werpt, welke *geene goede vruchten* voortbrengen.

Dit zij gezegd tot de onverschillige katholieken. Tot andersdenkenden spreek ik niet; 't zou zijn al boter aan de galg.

* * *

Ik sluit met een hartelijken: dank! aan de Heeren ijveraars, die zich zelven in niets ontzien om 't welgelukken van dit schoone werk te bevorderen.

Dank! aan de Eerw. Paters van Alken, welke ons gedurende deze retraite, door hun voorbeeld en door hun welsprekend en meesleepend woord zoozeer gesticht hebben. Dank, voor hunne krachtige lessen van zalgheid, welke apostels vormt.

Ik zeg hun dank, maar ook... tot weerziens!

A. M. D. G. 'N RETRAITANT.

Groote Tombola.

toegestaan door de bestuurlijke overheden,

Ten voordeele van den Volksbond St-Maternus.

PRIJS PER LOT: **10 centiemen.**

GROOTE PRIJZEN: **1000 fr.**

— **Eene schoone koe** of **5 obligatiën der stad Brussel**, van 100 fr. en talrijke andere prijzen van waarde, zooals naaimachien, velo enz. enz.

Daarenboven, den 4ᵉ Zondag van iedere maand, uitloting eener obligatie (Brussel) waarde 100 fr.

Men kan nummers bekomen op het bureel van dit blad, in het lokaal van den Volksbond, (Hondstraat) enz.

N. B. — De personen die verlangen nummers te verkoopen, kunnen boekjes bekomen, bevattende honderd nummers, alle dagen bij M. Jos. Froidmont, landbouwkundige, Hasselschestraat, 27, en 's dinsdags en 's donderdags, in den lokaal van den Volksbond, van 10 tot 12 uren.

Uitslag der trekking van zondag 27 Januari 1907

Nr **15874** wint eene obligatie der stad Brussel.

De tweede trekking voor eene obligatie der stad Brussel heeft plaats.

Zondag 24 Februari om 4 uren 's avonds, in het lokaal der maatschappij, voor iedereen toegankelijk.

Stads- & Provincienieuws

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 14 FEBRUARI.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld, 297 koeien en kalveren, 158 vette varkens en 1429 magere varkens, schapen 0.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. BROEDERS alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

De comptante betaling wordt vereischt.

Conferentie van den H. Vincentius à-Paulo — De rondmalingen verleden zondag onder de Missen in de verscheidene kerken der stad, ten voordeele der armen door de Conferentie bijgestaan gedaan, hebben de som van 634 fr. opgebracht.

Het is de E. H. Deseille, de uitstekende en zeer verkleefde Bestierder van het bloeiend Sint-Quirinus College te Hoei, die zich wel had willen gehasten dit jaar het liefdadigheidssermoon in onze stad te komen prediken. Hij heeft zijne taak met eene groote welsprekendheid en een buitengewoon talent gekweten.

Zijne woorden hebben den weg aller harten weten te vinden en hebben den diepsten indruk op zijne talrijke aanhoorders gemaakt.

Voorzeker heeft zijn merkwaardig sermoon in hooge mate bijgedragen tot de buitengewone ruime opbrengst welke verleden zondag de geldinzamelaars der Conferentie van den H. Vincentius à Paulo, voor hunne armen, ingeoogst hebben.

In naam der Conferentie, in naam der armen, bedanken wij hartelijk den E. H. Deseille zijn overgroot talent ten dienste der verdediging van de belangen onzer gepatronneerden te hebben willen stellen. En wij zijn verzekerd de tolk van al onze medeburgers te zijn door den wensch uit te drukken in de toekomst nog den schitterenden kanselredenaar in ons midden terug te zien en nogmaals zijn overtuigd, boeiend en meeslepend woord te kunnen aanhooren.

* * *

Ter gelegenheid van het afsterven van haar geëerbiedigd hoofd, komt de Familie Copis eene gift van 500 fr. aan de Conferentie van den H. Vincentius à Paulo, en eene gift van 400 fr. aan het Werk der Damen van de Barmhartigheid te doen. Dank, in naam der armen.

Wij kunnen bij onze lezers niet genoeg aandringen opdat zij zich den 10 en 12 Februari, *zondag en dinsdag* van *Vastenavond*, talrijk naar de Concordia begeven, ten einde de twee groote vertooningen van het prachtig tooneelkundig stuk **Baron Onesiphore van Haberniks Sanlesac,** woorden van X. muziek van onzen uitmuntenden vriend en vermaarden kunstenaar, M. Edmond Jaminé, bij te wonen.

De vertooning van dit stuk, die over eenige weken plaats gehad heeft, is een echte triomf geweest voor de ijvervolle en onvermoeibare Meesters van het St-Jozefs Patronaat, die zich met de vertolking ervan hadden willen gelasten.

Ter wille eener vrouw

28ᵉ VERVOLG.

Toen het lied uit was, drong men aan dat hij er nog een zou zingen, en steeds werd meer wijn aangevoerd. Doch op die wijze kon het niet lang duren.

Er kwam nu een oogenblik dat het geloddel verminderde; de stemmen werden dik en onduidelijk en zwegen eindelijk geheel, toen allen onder den invloed van den slaap kwamen. De gouverneur hield het het langste vol. Bezeld eindigde midden in een lied en viel toen met het hoofd voorover op de tafel.

Malhausen overzag, kalm in zijn stoel gezeten, het tooneel, en stak een nieuwe signaar aan.

Ongeveer een kwartier bleven wij zitten, zoals wij zaten; toen gaf Malhausen mij een teeken om op te staan.

— Wij hebben nu niets meer te vreezen, fluisterde hij, onze vrienden hier zijn voor een uur of zes buiten gevecht gesteld. Laat ons thans aan het werk gaan.

Hij wierp zijne signaar weg en stond op.

— Volg mij, zegde hij, mij voorgaande naar eene andere kamer aan den achterkant van het huis.

— Stap heel zacht, fluisterde hij, want wij kunnen niet weten, wie in onze nabijheid is. Beloen wel dat alles afhangt van ons geheele idoen in het komende half uur. Als wij eenmaal begaan zal Godfrey Blake hier zeer waarschijnlijk voor zijn verdere levensdagen blijven, en die zullen dan al zeer weinig zijn. Hier is een eind koord, dat ik binnen heb weten te mokkelen; neem die mede.

Hij wees mij op eene koord, die hij handig onder eenen stoel verborgen had; ik nam het op en volgde hem toen door de kamer naar een bijgebouw.

— Luister nu goed, zegde hij, na den man in de schaduw te hebben gelegd, neem nu zijn geweer ik u bevelen ga. Gij klimt op dit gebouw, dat bij de ophaalbrug van de gevangenis staat. Als ik u een signaal geef moet gij den schildwacht, als hij hierheen komt, den strik over het hoofd werpen en goed aantrekken. Ik weet dat hij geen kogel op zijn geweer heeft, gij hebt dus alleen te zorgen, dat hij niet zal kunnen schreeuwen en aldus alarm maken. Zoodra gij dat gedaan hebt, zal ik hem eene prop in den mond duwen en dan de gevangenis binnengaan. Volg mij.

Met die woorden opende hij de deur van het bijgebouw en bracht mij in de buitenlucht. Roven onze hoofden schitterden de sterren in tropischen glans en om ons heen hoorden wij het gekrijsch der nachtvogels in de struiken.

Door Malhausen geholpen klauterde ik op het dak, dat zoo veel meer eenvoudig was om te klimmen en klauterde tot boven aan, toen onder mij hoorde ik het gemurmel der hoek en den algemeenen slap van den schildwacht op de brug. Hoe vurig ik nu hoopte dat eiken in huis niet wakker zou worden kunt ge begrijpen.

De koord had ik gereed in mijne hand; ik wachtte slechts tot mijn slachtoffer dicht genoeg bij zou zijn. Ik hoorde mijn hart kloppen: een, twee, een, twee, daar kwam hij; ik was zóó onder den indruk van het oogenblik, dat mijn arm bijna verlamd scheen en daarom liet ik hem nog eens heen en weer stappen over de brug om mij te herstellen.

Toen hij weer binnen mijn bereik was, strekte ik den arm uit en wierp hem den lasso over het hoofd en met eene kracht, die ik in gewone omstandigheden niet zou gehad hebben, trok ik de koord aan voor de man een kreet had kunnen uiten.

Op hetzelfde oogenblik zag ik onder bij den muur eene donkere gedaante zich bewegen, ik hoorde een slag en de ongelukkige valdaar bij ter aarde. Toen zag Malhausen, want hij was het geweest, tot mij op en gaf mij een wenk naar beneden te komen, waarnaar ik dadelijk voldeed.

— Nu gauw zijn kleeren aan, fluisterde hij. Ik deed wat mij bevolen was en ondertusschen had Malhausen den man stevig gebonden.

— Zie zoo, zegde hij, na den man in de en wordt schildwacht op de brug. Ik zal naar binnen gaan en Godfrey Blake halen vóór zij bemerken wat er gebeurd is. De hemel geve dat ze niet ondertusschen de wacht komen aflossen. Als dat gebeurt moet ge handelen naar omstandigheden.

Ik nam het geweer en begon dadelijk met militairen stap de brug op en neer te wandelen, hopende dat geen man uit het garnizoen het in zijn hoofd zou krijgen de wacht te komen inspecteeren.

Malhausen had ondertusschen met eenen sleutel, dien hij had weten machtig te worden, de deur geopend en was binnen verdwenen.

Al word ik honderd jaar, nooit zal ik de tien minuten vergeten, die hem volgden. De nacht was zoo stil als de grootste samenzweerders hebben kunnen wenschen. Geen blad bewoog zich en men hoorde slechts het gemurmel van het water onder de brug. Zooals ik heb gezegd heen en weer te stappen, bang als ik was dat men in het huis mijne stappen over de brug zou hooren.

Ik stelde mij Malhausen voor, het plein overgaande naar de hut, waarin de gevangene zat en zou mij af hoe hij die zonder sleutel open zou krijgen. Op eens hoorde ik een gil en het was of mijn hart ging stilstaan. Het was een geroep, in het Spaansch gemt; een kreet zoo doordringend, dat hij weerkaatste in den stillen nacht. Wat beduidde dat? Een oogenblik durfde ik die vraag niet beantwoorden. Er verkeerde iemand in gevaar, maar aangezien er in het Spaansch geschreeuwd was, gold dat niet Blake of Malhausen. Weer klonk de gil. Maar in dit oogenblik begreep ik dat ik moest gaan zien wat dat beteekende. Ik liep tot de poort, duwde ze open en ging de gevangenis binnen. Het was het werk van een oogenblik de deur te sluiten, de vijand kon nu niet binnen komen.

Zoo hard ik kon, liep ik in de richting van de hut, waar Blake gevangen zat en het bleek dat ik juist tijdig was gekomen. Was ik een oogenblik later gekomen, dan zou alle reden van onze komst ter plaatse voor mets zijn geweest en zouden wij, in plaats Blake te hebben bevrijd, zelven gevangen zijn geweest.

Tot mijne verwondering stond de deur der hut open en daarvoor waren Malhausen, Blake en nog een man met drie soldaten gewikkeld in een gevecht op leven en dood. Malhausen was zijn tegenstander vrijwel meester en toen ik optrad had de derde man zijn vijand juist tegen den grond geworpen, maar Blake was minder gelukkig geweest en had het opgegeven.

Met een oogopslag overzag ik den geheelen toestand. Ik zag dat, hoe gelukkig Malhausen en de derde man ook mochten geweest zijn, zij niet konden voorkomen dat de man, die Blake onder had, alarm zou maken. Wanneer ik de zaak wilde redden begreep ik dadelijk te moeten handelen. Ik wierp mij dus op den bedoelden soldaat en trok hem achteruit op den grond; in een oogenblik had ik hem toen bij de keel en had ik mij op hem gezet. Het was een sterke kerel, toch had ik hem in mijne macht en hij kon niets doen om zich te redden. Zoodra ik hem goed vast had, zag ik naar Malhausen.

— Dat kwam er op aan, Brudenell, zegde hij, zoo kalm, alsof er niets was gebeurd, ik geloof met dat wij er een oogenblik zoo zleht aan toe zijn geweest. Gij kwaamt juist intijds, Blake, kom nu eens even hier en houd den heer een oogenblik vast, dan zal ik hem onschadelijk maken. Geef me zijn gordel even, dan zal ik daarmee handen en voeten samenbinden. Hij moet geen alarm kunnen maken.

Blake deed zooals hem bevolen was en toen zijn vijand onschadelijk was gemaakt, kwam Malhausen op mij af.

— Deze kerel is de oorzaak geweest van al dien last, zegde hij, met hem dienen wij buitengewone maatregelen te nemen.

En de daad bij het woord voegende, bond hij den soldaat aan handen en voeten en stopte hem mijnen zakdoek als prop in den mond. Met den derden soldaat werd hetzelfde gedaan. Wij waren nog met hem bezig, toen Blake, die aan den anderen kant der hut op post had gestaan, ons toeriep:

— Vlug, vlug! Ze komen!

— De duivel hale ze, zegde Malhausen kalm, dan is er geen tijd te verliezen.

Toen trok hij de knoopen nog wat sterker aan en na zich verzekerd te hebben dat alles in orde was, stond hij op.

Daar hoorden wij lesen op de brug, en den schildwacht toeroepen open te doen. Het was gelukkig voor ons, dat ik de tegenwoordigheid van geest had gehad, de poort te sl waren wij bepaald gevangen geweest. Thans hadden wij ten minste nog eenigen tijd.

— Bravo, Brudenell! riep Malhausen, die den toestand dadelijk begreep, aan uwe voorzichtigheid hebben wij onze redding te danken. Laat ons deze kerels nu in de hut leggen en er dan zoo spoedig mogelijk van door gaan. Er is geen oogenblik te verliezen.

Wij droegen de soldaten in de hut en legden hen op den grond. Na de deur achter hen te hebben gesloten, volgden wij onzen reusachtigen vriend over de binnenplaats naar de omheining aan den anderen kant. Hoe wij daarover zouden komen begreep ik niet, maar Malhausen was een van die mannen, die nooit aarzelen en wier leiding beslist vertrouwen inboezemt. Hij had bepaald op alles gerekend en scheen zeker dat geen zijner berekeningen kon falen.

Toen wij de verschansing bereikt hadden, die zeker dertien voet hoog was en gebouwd van zware balken, die diep in den grond waren gedreven en aan den buitenkant vastgeklonken, liep Malhausen naar eene bepaalde plaats en ging met zijn rug tegen de verschansing staan. Op dat oogenblik zag ik eerst goed welk een kolossale kerel hij was.

— Gij zijt na mij de sterkste van ons allen, Brudenell, riep hij, klim nu zoo gauw mogelijk op mijne schouders.

Ik deed wat mij bevolen werd, doch met mijn gezicht naar den muur. Malhausen nam toen mijn voeten in zijne groote handen en tilde mij in de hoogte. Toen kon ik gemakkelijk boven op den muur komen.

— Ga daar zitten, riep hij mij toe, en als ge kunt geef den anderen man dan uwe hand om er overheen te komen. M. Blake, uwe beurt; vlug, als ge niet gevangen wilt zijn.

Blake klom op zijne schouders en ik trok hem op. Het was gevaarlijk werk, doch wij hadden geen tijd, daar nu over na te denken. Nauwelijks hadden wij Blake's vriend op den muur en hem in de struiken geworpen, toen wij aan den anderen kant der plaats de poort met hevig gekraak hoorden bezwijken.

— Maar hoe komt gij er nu over? vroeg ik Malhausen angstig, want het kwam mij voor dat hij nu onmogelijk zou kunnen ontkomen.

— Vrees niets, ik heb daar wel voor gezorgd, riep hij, laat die twee daar aan den anderen kant even zien onder het struikgewas aan den voet van den muur; daar zullen zij eene touwladder vinden. Laat ze die over de omheining werpen en de koord die aan het andere einde zit, stevig vasthouden.

Ik deed wat hij gezegd had en toen ik hem zijnen voet in de onderste sport had zien zetten, sprong ik naar omlaag en hielp de anderen trekken. Voor wij tot vijftig hadden kunnen tellen, was Malhausen bij ons en liepen wij zoo hard wij konden door het struikgewas. Onnoodig te zeggen dat ik nooit in, mijn leven zoo geloopen had en ik wil gaarne erkennen, dat ik nooit meer naar zoo iets terug verlang. Ge zult beter den toestand begrijpen, als ik er u op wijs dat het reeds na middernacht was en dat het onmogelijk was eene hand voor oogen te zien. Reeds op klaarlichten dag is het geen gemakkelijk werk door een Cubaansch bosch te komen met al zijn klimplanten en netwerk van wortels, wat zoo iets dus beduidt in een pikdonkeren nacht als het om het leven gaat, kan de lezer zelf begrijpen. Het eene oogenblik kropen wij door de klimwortels, onze handen openrijtende aan de scherpe bladeren en doornen; daarna werkten wij ons door opeengegroeid, dik hamboe-gewas; dan weer stonden wij opeens in eene moeras.

Hoe hard wij gingen weet ik niet; het eenige waarnaar ik dacht was, hoe mijne makkers bij te houden. Het scheen een nachtmerrie, waarin men gedwongen is, steeds door te loopen, zonder dat men schijnbaar iets verder komt. Blake was het dichtst bij mij, en ik bemerkte wel dat hij, nadat wij misschien een half uur geloopen hadden, blijkbaar zijne krachten verloor. En toen wij eene moeras door waren en een heuvel aan den anderen kant op moesten, gleed hij uit en viel hij bijna voor mijne voeten.

— Ga maar door, steunde hij, laat mij maar liggen. Tracht zelf te ontkomen, het is met mij gedaan.

— Onzin, zegde ik, wij laten u natuurlijk niet alleen. Wij moeten samen ontkomen of samen sterven, Malhausen!

(Wordt voortgezet).